

DỤC PHÁ THÀNH SẦU...

(Tâm Bút)

□

Đã rất lâu rồi không uống rượu. Hôm nay tâm trạng buồn phiền quá đỗi, rót ra một cốc đầy Hennessy uống cái ực,
Túy tỵ túy đảo sầu tỵ sầu
(Muốn phá cái sầu bèn dùng rượu
Rượu say đành rượu sầu vẫn sầu.)

Đúng thế thật !

Chẳng có chi giải được cái sầu ngoài ly rượu đậm và những viên thuốc ngủ để lãng quên đời trong chốc lát. Ngày mai tỉnh dậy, tỉnh tiếp. Chữ nghĩa đã bắt đầu thấy lạng quạng, đánh sai lung tung rồi sửa lung tung.

Định viết tiếp bài về một đứa học trò thân thiết nhất từng đi qua đời tôi từ khi ba tuổi cho đến năm 26 tuổi, người đã thu lượm từ tôi những bài học xứng đáng nhất, nhưng rồi cũng bỏ.

(Tay đang run, mắt đang mờ vì hai ly sec Hennessy và hai viên thuốc ngủ, đầu óc quờ quạng, điều thuốc cầm tay không vững. từ một năm qua tưởng bỏ hẳn thuốc lá nhưng rồi phải thua trước lời hứa với anh Bằng Phong Đặng Văn Âu!)

Ai trước sau rồi cũng chết! Hà có gì tham sống đến nỗi một phút giây nào tâm tư rơi vào cùng đường bế tắc, nhân tình nhân nghĩa phô bày ra hết những trần truồng thô bỉ của nó để có thể đánh gục trái tim mong manh dễ vỡ của tôi thì tại sao lại tiếc nuôi sức khỏe mình?

Ba ngày qua không ăn gì vào bụng và chắc cũng sẽ không ăn gì nữa. Miếng ăn tinh thần cần thiết thế nào mà cũng bị giật mất bởi cái Ác cuộc đời thì có gì đáng quan tâm với tôi?

Emily Bronte nhịn đói mà chết.

Balzac nhịn đói rồi kiệt sức chết.

Gogol nhịn đói tỵ tử.

Phan Thanh Giản nhịn đói chết để phô bày lòng trung hiếu với Nước, với Vua.

Bài viết Từng Lớp Học Trò... (định kể về Âu Cơ, cô bé học trò thân thiết nhất) đành ngưng. Mai một tỉnh trí, tỉnh sau.

Bây giờ muốn ĐI mà chẳng biết ĐI đâu? Đành phải đi ngủ. Mới 7 giờ tối. Độc giả đừng trách tôi yêu đuối. Mà có trách cũng chịu khi chính tôi tự BIẾT trái tim mình “fragile” đến cỡ nào, y hệt những câu thơ rất được anh Peter Phạm dưới Santa Ana ngưỡng mộ.

*Ta hát nghêu ngao khúc nhạc sầu
Tiếng hát ngân dài trong đêm sâu
Hát rằng: “Trời đất bao la quá
Ta có dành được chỗ nào đâu?”*

*Ta viết câu thơ tự thuở nào
Rồi một mình ngâm giữa đêm thâu
Ngâm rằng: “Thiên hạ đông người quá
Ta biết tìm tri kỷ nơi nao?”*

*Ta cất lên tiếng sáo u hoài
Thê lương ai oán tận trời cao
Than rằng: “Con Tào đàng hanh quá
Cứ mãi trêu đùa kẻ tài hoa!”*

*Ta ngắm muôn sao tự mỉm cười
Ngắm ánh trăng vàng soi nơi nơi
Trong đêm trắng lạnh lòng im vắng
Trăng với sao là bạn ta thôi!*

*Nghe thoáng đâu đây có tiếng cười
Dịu dàng, êm ái, chẳng lá loi...
Ô kìa! Ta còn người bạn nữa
Chính là “nỗi cô đơn khôn nguôi”!*

Ai muốn nghĩ sao thì nghĩ, luận sao thì luận!

*Trần Thị Bông Giấy
(Bài viết xong tại San Jose lúc 7:36 PM
thứ Năm Sep. 19/2019) []*

